

MUIZEN IN VERZET

Muizen Roman

Muizen in verzet

Bernard Ferwerda

© 2019 B.K. Ferwerda / Uitgeverij U2pi

Titel: Muizen in verzet

Auteur: Bernard Ferwerda

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: www.jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978-90-8759-872-3

NUR: 277

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

DE VERRASSING

“Dit futuristisch vakantieoord, Steenstad, hoofdstad van Steenland, is mijn verrassing”, zwaaide vademuis in het eerste morgenlicht met zijn staart rond, voor zijn nieuwsgierig om zich heen kijkend vrouwtje met hun vijf muizenkinderen.

Geen sprietje groen te bekennen, viel haar op. “Hoe denk je hier met ons kroost vakantie te vieren?”

“Maak je daarover geen zorgen, er is genoeg te doen”, piepte vademuis in vakantiestemming, hoewel hun muizengrut het zonder groene grasveldjes, klimbomen en knabbels doodsaaileek.

“Waar gaan we overnachten”, vroeg moedermuis onder het controleren van de rugtasjes.

“Rat had het over een vakantieparadijs, een hotel vol lekkers aan de rand van het centrum.”

“Klinkt als een pakhuis”, piepte wijsneus muizenkind Rodi.

“Waarom heeft rat er ons niet zelf heen gebracht?” “Zeker omdat dat onderkomen nog gebouwd moet worden”, haalde moedermuis met een lange piep uit.

“Je hebt je door die reisorganisator laten inpakken, met zijn rustige vakantiebestemming voor het hele gezin. Ik rook vannacht al onraad, op zijn onfrisse rug, bij de reis door die pikdonkere gang met al dat vreemde lawaai.”

“Rat zou ons geen appels voor citroenen verkopen”, piepte vademuis ertegen in. “Daarbij heeft hij ons gratis met een antidigidouche voor alle soorten camera’s onzichtbaar gemaakt.”

“Ik mag het hopen”, piepte moedermuis sceptisch. “Hoe kon je zo’n vakantiebestemming uitkiezen?”

“Futuristisch klonk mij aantrekkelijk in de oren”, piepte vademuis, nu wel inziende dat er geen witte stranden met palmbomen mee bedoeld werden.

“Ik wil ook leren zwemmen”, piepte Toni, het stoere muizenjong.

“Wie weet,” luisterde vademuis met gespitste oortjes, “ik hoor de muziek van een rivier.”

“Met je neusje zeker dichtgeknepen”, schoot het in de lucht snuffelende vrouwtje omhoog. “Je denkt toch niet dat ik onze muizenkinderen in zo’n stinkrivier laat spelen. We zijn geen ratten!”

“Deze vakantie heeft me wel vijftig korstjes kaas gekost,” piepte vademuis, “een beetje meer enthousiasme zou fijn zijn.”

“Je had me erin moeten betrekken, maar goed, we moeten roeien met de riemen die we hebben” probeerde ze positief te blijven, om daarna haar stoeiende muizenkinderen tot de orde te piepen.

“Ophouden, vader gaat ons naar het hotel vol lekkers brengen.”

“Ik hoop met een zwembad”, piepte Toni enthousiast.

“Daar kunnen jullie de buikjes rond eten”, waarop vademuis over een betonnen rand gevolgd door zijn gezin langs de gebouwen met schoorsteenpijpen begon te trippelen.

“Ze blazen hemelwolken uit”, verbaasden de muizenkinderen zich.

“Dat zijn gefilterde rookwolken” legde hij al piepend hen uit.

“Een vakantie onder schone rookwolken”, hoestte moedermuis, “We hadden beter thuis kunnen blijven”, trippelde ze tastend met haar snorharen verder.

“Geniet van al het futuristische dat jullie zien”, raadde de initiatief nemende vademuis piepend met zijn heen en weer zwaaiende staart, aan.

“Die dieronvriendelijke blokkendozen van glas en staal”, kon moedermuis niet nalaten te piepen.

Ze passeerden een tegelpark rond een spiegelen metalen vijvervlak met in het midden een hoge zuil.

“De Digitorzuil”, herinnerde vadermuis zich uit rats vakantie-folder.

“Ik word er niet koud of warm van”, piepte moedermuis, terwijl Toni, haar muizenjong, het metalen vlak oproetsjte om deze te willen beklimmen.

“Wil je weleens maken dat je terugkomt”, piepte moedermuis boos. Mokkend voegde Toni zich weer in de rij.

“Bij het trottoir opschieten”, waarschuwde vadermuis hen om uit te kijken niet geplet te worden onder de digischoenen van de voorbijgangers.

Deze digibeten werden zo door hun mobiele telefoons in beslag genomen, dat het muizenstel niet eens opgemerkt werd. Zo passeerde de muizenfamilie rijen gestapelde woonhuizen en kantoren voorzien van alle digitale gemak, maar, zonder tuin, schuurtje, of laat staan een parkje in de buurt.

“Dooie boel hier”, mopperde moedermuis. “Wanneer we ons verblijf niet vinden, wordt het op straat slapen.”

“We kunnen beter naar huis terugkeren”, piepte ze even later, vermoeid rakend.

“Ik zou niet weten hoe we daar moeten geraken”, bekende haar mannetje. “Rat komt ons pas over twee weken ophalen.”

“Kaal hier,” vonden de muizenkinderen, “en stil zonder andere muisjes.”

Zelfs geen blaf of miauw was te horen, slechts het gesuis van digitaal bestuurd auto's.

“Het is hier nog doodser dan op het kerkhof van onze vorige vakantie”, klaagde moedermuis, met haar kleintjes in haar kielzog.

“Daar bloeiden tenminste bloemen, planten en bomen. Zongen er vogels en piepten er andere muizen. Konden we regelmatig een optocht gadeslaan.”

“Een dergelijk eentonige stille stoet in het zwart heb je na één keer ook welgezien”, waarna vadermuis doortrippelde.

STEENSTAD

Moedermuis had het goed gezien, want in Steenstad - zelfs in het hele land - was op last van leider Digitor en zijn Raad de natuur om zeep geholpen. Deze landsregeerders propageerden dat met de komst van het digitale tijdperk de natuur vele toontjes lager kon zingen.

“Dierlijk en plantaardig leven vormen een bedreiging voor onze uitbreidende kabelnetwerken”, hersenspoelden zij de burgers. Uiteindelijk leidde alle indoctrinatie tot boeldag van de natuur, waarop vele dieren en hun liefhebbers naar veiligere streken vluchtten. Al het groene leven, zeker in Steenstad, gerooid en versnipperd.

De vrijvallende kale gronden bedekt met beton en asfalt, zodat het kabelnetwerk eronder nu beschermd lag. De voedselpiramide laag voor laag opgeofferd aan de exploitatie van de onder-grondse grondstoffen - de bron van inkomsten voor de regeerders. Al snel stagneerde de eigen voedselaanvoer, waardoor men voor de voedselvoorziening steeds meer van de hen omringende groene landen afhankelijk werd.

Deze verhoogden om de haverklap de prijzen, waarin ook een zuurstofbelasting verwerkt zat.

Een doorn in het oog van Digitor en de zijnen, die met het verkleinen van de aanvoer de wind van voorspoed uit hun zeilen probeerden te halen.

Dat ging wel ten koste van de eigen bevolking, die steeds meer op een houtje kwam te bijten, wat leidde tot de groei van een verborgen netwerk aan tuinen en kwekerijen, waarvan de opbrengsten op een digitale, zwarte markt werden verhandeld. De bezorging verliep via het uitgebreide rioolstelsel van de stad, waarin - uit geldgebrek - nog geen camera's waren opgehangen. Digitor had na de grote afrekening een leger douaniers met teasers aan de buitengrenzen gestationeerd, ter controle van al het in- en uitgaande verkeer met scanners op verborgen dieren of vluchtende burgers.

Grote luchtzuigers zogen met enorme zuigkracht elk gevleugeld wezen, elk plantenzaadje uit de lucht.

De rivier door Steenstad walmde als een riool, veroorzaakt door geloosde, waaronder giftige, afvalstoffen, die alle waterleven in de kiem smoorden.

De bodem werd niet alleen geplunderd, maar daarin bevonden zich ook uitgestrekte, digitaal werkende complexen voor de productie van wapens tot aan zichzelf reproducerende gevechtsrobots met kunstmatige intelligentie op gebied van oorlogsvoering. De opbouw van dit leger werd door het digitaal centrum in het hoofdkwartier aangestuurd. Ouders konden de militairen dienst van hun zonen afkopen door hun digitale versie van soldaat aan te schaffen. Wie geen geld bezat, moest zijn kind in het leger ‘van likmevestje’ dienst laten nemen.

“Hier leren uw zonen discipline en worden ze een echte man”, prentten de opleiders de ouders in, maar hun jongens leerden eerder hoe ze de fles soldaat konden maken. De nog gebonden oorlogsgeest smeekte om vrijlating, als in het sprookje ‘de geest in de fles’. De machthebbers leken blind voor het oorlogsspook der gruwelen, dat zich in mensengedaante - als een wolf in schaapskleren - manifesteerde. De hele militairen santekraam kostte meer geld dan er binnenkwam, waarop de heren nieuwe belastingen uitdachten om de financiële gaten te dichten. Zo bleek de politieke citroen bij lange na nog niet uitgeperst, zoals de burgers steeds opnieuw aan het zuur in hun digitale brievenbussen merkten. Door alle tekorten liet hun leider Digitor hen de broekriem verder aanhalen. “Na het zuur, komt het zoet”, beloofde hij als een zoethoudertje.

ONTDEKT

“Wij gaan een rustige vakantie tegemoet,” hield vademuis de moed erin, “zonder zorgen om een roofdier, zoals op dat kerkhof.”

“Met nu wel een massa natuur hatende tweebeenige wezens,” piepte zijn eega, “die ons het leven zuur kunnen maken.”

“Wat dacht je van al die stille, metalen moordenaars op de weg, die ons kunnen pletten?”

“Met de inwoners hebben wij niets te maken, en op de rijweg komen we niet”, waaide hij haar zorgen weg.

“Dicht langs de bebouwing trippelen”, piepte vademuis waarschuwend.

Dat had hij nog niet gepiept of hij steigerde met een piep van pijn omhoog, doordat een vrouwmens op zijn staart trapte.

“Muizen,” begon deze schrill te krijsen, “muizen.”

De omstanders vluchtten in paniek weg, angstig kretend, “levende muizen.”

Het digitaal onraadalarm begon door Steenstad te loeien.

“Het natuurkwaad heeft zich in de vorm van knagers opnieuw de kop op gestoken.”

“Jakkas, ongedierte”, kreetten de bewoners, van wie de meesten zich angstvallig achter hun digitale voordeur verschansten.

De lege trottoirs voelden als stiltes voor de storm aan, waarop de muizen snel door trippelden op zoek naar hun onderkomen.

Het logeeradres bleef onvindbaar tot er voor hun oogjes een grote winkel met de naam ‘Hotel der lekkernijen’ oprees.

“Daar zal het zijn!” piepten de muizenouders opgelucht.

Het was een winkel met etalages, gevuld met een eentonig assortiment aan producten, met op achterste rijen van de schappen niets anders dan lege hulzen.

Nee, het geheel bezat niet de uitstraling van een vakantieparadijs, waar moedermuis op had gehoopt.

“Ik ga die boel niet schoonhouden”, piepte ze al bij voorbaat, “Ik heb ook vakantie.”

Uit de straten rondom begonnen de sirenes van de kris kras patrouilleerde dienstauto’s van de natuuropsporingsdienst te janken. Op zoek naar de indringers.

“Je hebt het wel weer uitgezocht met je vakantie”, piepte moeder, zich met hun twee dochtermuizen vastklemmend aan een automatisch terugrijdend winkelwagentje, terwijl vader

zich met hun drie zoonsmuizen aan het volgende vastgrepen. Net op tijd, want na hun binnenkomst werden de winkeldeuren hermetisch gesloten, waardoor er niemand meer in of uit kon. De muizen kropen, geschrokken van alle herrie, onder een stelling, terwijl het oudere, winkelende publiek begon te ruziën, waarom ze niet naar buiten mochten.

“De natuur heeft levende knaagmuizen losgelaten, die wij buiten onze deur willen houden”, legde de chef uit, waarop de klanten, in paniek, begonnen rond te dansen en op de ramen te bonzen.

“Haal ons eruit, voordat die knagers opduiken.”

“Die malloten doen, alsof we hen gaan verscheuren”, piepte het eerstgeboren muisje Rodi, terwijl ze op een kluitje bij elkaar gekropen zaten.

“Konden we dat maar”, piepte vadermuis.

DE MOKKENKAST

“Door al dat wilde mensengedoe moet ik opeens nodig poepen”, begon dochtermuis Lori te piepen, waarop vadermuis haar verbood dat in de looppaden te doen.

“Dat zou onze vijanden op een spoor kunnen zetten.”

“Ik kan het niet langer ophouden”, piepte ze tegen zijn waarschuwen in.

“Je hoorde me goed! Poepen doen we uit het zicht van de mensen, omdat elk muizenkeuteltje ons fataal kan worden.”

Lori schoot ten langen leste in de kast met het opschrift, ‘kies een leuke mok uit’, in de beker met het opschrift ‘drink met plezier’, daarna gevolgd door de andere muizenkinderen. Vadermuis gebruikte als laatste de muizen wc.

“Ik moet alleen plassen”, liet moedermuis haar plas in het looppad lopen, waar vaderlief, bij terugkeer, zich over op begon te winden.

“Ik had toch”, maar hij kreeg de kans niet om zijn piep af te maken, omdat een piepend ademhalende vrouw roepend begon te wijzen: “Ik hoorde uit de richting van de mokkenkast gepiep.”

“Je piept zelf”, riepen toegesnelde klanten.

“Ik ben astmatisch,” verklaarde ze hijgend als een stoomlocomotief, “maar ik ben geen muis in een jas.”

“Ze heeft een muis in haar jas”, begon een slechthorende omstander te roepen, waarop de astmatische door stevige veiligheidsagenten bij de armen werd gepakt om over de grond, door het muizenplasje, naar de verhoorkamer gesleept te worden, terwijl de muisjes aangeslagen toekeken.

“Ik piep alleen als een muis”, hapte de vrouw naar lucht, maar het hielp allemaal niets.

“De vloer is gelijk droog geveegd”, stelde vadermuis opgelucht vast.

Na haar fouillering voegde de hoestende, overstuur zijnde vrouw zich weer bij de wachtenden, waarvan er één uit medelijden honderd digitale zegels wilde inruilen voor een mok, om haar daarmee te troosten. Het nerveuze kassameisje wist zich met de situatie geen raad en informeerde bij haar chef of inruilen toegestaan was?

“Het winkelbedrijf gaat altijd door, zelfs al vallen er doden”, antwoordde deze gestrest.

“U weet waar ze hangen?” vroeg het kassameisje, die de moed

ontbrak om mee te lopen. Al ja knikkend verdween de vrouw naar de mokkenkast.

“Muizenpootjes draaien”, gaf vadermuis het voorbeeld bij haar dralen, welke ze zou kiezen. Zij koos als eerste de mok met het laagje hagelslag, welke ze, na het leeggieten in haar mond, onder het mom van ‘niet mijn smaak’ terugzette om uiteindelijk met de mok met het opschrift ‘een gelukkig mens telt voor twee’ terug te lopen.

“Dat mens moet wel een reuze honger gehad hebben, dat ze onze wc in haar mond leegde”, piepte moedermuis zacht.

“Honger of niet, dat vuilnisvat houdt ons op die manier wel uit de wind”, piepte vadermuis nauwelijks hoorbaar.

“Kom, wij gaan een plek voor de nacht zoeken”, trippelde hij voor hen uit, terwijl er bij de uitgang gejuich opklonk door het verschijnen van de sluiswagen.

Deze werd tegen de uitgang aan gereden. Na het openschuiven van de deuren schuifelden de eersten onder het schreeuwen van “ik was eerst”, “jij dringt voor”, “je staat op mijn tenen”, “blijf van mijn boodschappentas af”, de sluis van glas binnen om, na aan alle kanten door elektronische ogen gecontroleerd te zijn, naar huis te mogen. Bij de controle van de zich misselijk voelende hagelslagvrouw gloeiden alle waarschuwingsslampen, onder sirenegejank, rood op. Herrie en geschreeuw volgden, maar er werd bij niemand iets verdachts aangetroffen. Na het afdoen als een vals alarm mocht iedereen vertrekken. De hagelslagvrouw vermeed om op straat of in een vuilnisbak, waarin alles door elektronische ogen gecontroleerd werd, over te geven. Dat deed ze achter haar eigen wc-deur. “Vreemde